

L'UM'RA E L'ARMA

Unn'èni ca si tàgghia 'a luci
l'um'ra to legghia si posa
e nê pieri lesta t'amprugghia 'na catina
e t'assicuta
comu 'na pena,
ca ri scuru si tinci nê culura,
spizziusa,
'n terra sciddicannu
nê strati e supra ê mura.

E mai si scùccia,
'n ca strisciannu t'alliscia
puru cuannu
jucannu
veni ca s'ammuccia,
e appuoi s'affaccia,
maliziusa
se ô suli ti spuoni,
o,â sira,
cuannu ti piaci,
se addumi e stuti 'na lumera.

L'arma, ammecci,
s'affaccia sulu 'na puntidda
râ filazzèdda 'i l'uòcci,
cuannu ô specciu ti cierchi
e sî cuntenti.
E tutta 'ntièra 'a sienti
'a so prisenza,
nô cori e nâ cuscienza
siennu divina 'a luci
ca 'i rintra tâ cunnuci.

Ma cuannu râ vita
'a cannila veni ca si stuta,
cu 'u sapi ,
se arristannu urfanieddi,
'ntra iddi
si fanu cumpagnia ?
Cu 'u sapi se l'Aternu,
l'um'ra to e l'arma,
nâ cuarchi parti 'i munnu,
a so piaciri,
li cianta,
'na matina,
a n'âtru vacabunnu,
ca sutta ô cielu
agghira,
finu a cuannu arriva la so sira ?

Iu putissi,
nun nnìcu l'arma,
ma armenu l'um'ra,
ciantari,
intra sta casa,
a 'na criatura,
ca,
'na matina,
trasi e s'arrimina